

Szép fácska, dunna volt...

Szép fácska, dunna volt az árnyad,
hálóba mért kötöd magad?
Lenyírt gyapjadra rábocsátod
kipányvázott magányodat.
Homály ing ágadon: kabátod,
de meztláb talál a fagy.
Lombod fenőkö fejsze-szélnek,
s meglendült már a fejsze-agy.

Topognak elrongyolt cipőid,
szép törzseden lánymell-halom:
ágad tört ott, sebedre gyűlik
a torló, kérges fájdalom.
Bokáig sárban állsz e tájban.
Mi kényszerít rá? Hisz tudom!
Magad vagy a rádmért homályban,
s gyökereid e hatalom.

Mint ahol ötnél több gyerek van,
az égi csillagok soványak,
megbújnak ritkuló hajadban,
s alattad vadvizekben fáznak.
Nyitott ujjak közt már elejtet
a csillagot s véletlen árnyat...
S szebbek a faragott keresztek
s a sima kerítések nálad.

1968 / WM KGY 2015.34.1. / Tiszatáj, 1969 / 2; *Magdolna-zápor*, 1975

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)